

אלון הכפר

2025   2026

גיליון 155 – דצמבר 2025

בונים את העתיד, שומרים על הבית:

סיכום שנת פעילות - ועדת תשתיות

ערן נצלי, יו"ר ועדת תשתיות ואחר הוועד

תושבים יקרים, שכנות ושכנים,

עם סיומה של שנה נוספת, אני מבקש לשתף אתכם בנעשה מאחורי הקלעים של ועדת התשתיות בכפר שלנו. התשתיות הן העורקים המזרימים חיים ליישוב – החל מהכביש שאנו נוסעים בו, דרך התאורה שמאירה את דרכנו ועד למערכות המים והביוב הסמויות מן העין אך קריטיות לאיכות חיינו. השנה החולפת התאפיינה בעשייה מרובה, תוך ניסיון מתמיד לשמור על האיזון העדין שבין פיתוח וקדמה לבין שמירה על הצביון הכפרי והייחודי של רמות השבים שאנו כה אוהבים. אז מה היה לנו השנה? נקודות מרכזיות בעשייה:

שדרוג וטיפול בכבישים ומתקנים

1. פרויקט **שדרוג הרחובות** בכפר הסתיים בהצלחה השנה, וכלל את השיפוץ של ארבעת הרחובות האחרונים שנותרו ללא שדרוג: הצבר, המעגל, התמר והשמש העולה. במסגרת העבודה בוצעו מדרכות, מקומות חניה וריבוד מחודש של הכבישים ברחובות אלה.
2. **מגרש הטניס/כדורסל** עבר חידוש, סלילה מחדש וסימון (התאורה תשופץ בקרוב), כמו כן הוספנו שערים לאכיפת שעות הפעילות.
3. ריצוף **המקלט** הקרוב ללול בוצע והותקן בו מזגן, לשיפור הנוחות של המשתמשים ולמען פעילות בני הנוער.
4. **מזכירות היישוב** עוברת שיפוץ ושדרוג. בקרוב יהיו משרדים מודרניים, חדר ישיבות ושירותים חדשים.
5. **רחבת שותי הכפר** – בנינו דק והוספנו שולחנות, מה שיצר אווירה נעימה, מזמינה ושימושית למקום המפגש.
6. **חדר הצפייה** למצלמות הכפר המאויש כל לילה עבר למקום חדש ומתאים במתחם המזכירות.
7. טיפלנו בבורות ובמפגעים בטיחותיים במוקדים שונים בכפר וכמו כן שידרגנו את **הנגישות** במקומות ציבוריים.
8. תיקנו את **פסי ההאטה** ברחוב המייסדים.

תשתיות מחשוב

הכנסנו את מערכת **ניהול הקהילה ESHUV** המאפשרת קשר עם התושבים, אתר אינטרנט ואפליקציה מודרנית, הנגשה של כל הפעילות המתרחשת בכפר כגון אירועי תרבות וחוגים, מידע על מתקני היישוב ומערכת סליקה לגביית תשלום לאירועים שונים ולבאי הפאב הקהילתי שותי הכפר.
ramothashavim.co.il

המבט קדימה – תוכניות לשנה הקרובה

- בשנה הבאה אנו מתכננים להתמקד ב:
1. שיפוץ מקטע דרומי ברחוב **בית העם**
 2. שדרוג ושיפוץ **פינת המחזור**
 3. ריצוף מקלטים נוספים
 4. מוזיאון הלול להנצחת מורשת הכפר

תודות

אני מודה ליורם ושאר חברי הוועד ולצוות המקצועי של הכפר, אורלי ואריאלה, על התמיכה והליווי. תודה לתושבים על הסבלנות, הערנות והאכפתיות בתקופת העבודות. הדלת שלי פתוחה להצעות והערות, ואנו פועלים לשיפור מתמיד. בברכת שנה אזרחית טובה ושקטה.

הודעה מועדת חינוך

אורלי אוריון ליור

19 בינואר 2026

שכבה ה' – במסגרת הכרת היישוב שלי
נפגשת בין השעות 13:15-15:30, הבנים 4 כפר מל"ל

מה בתכנית?

ארוחת צהרים קלה
חוזרים בזמן במוזיאון "עין חי" כפר מל"ל בהדרכת שמוליק אמיתי
כולל הסבר וסרט לזכרו של אריאל שרון

פרטים נוספים יגיעו בקרוב... אל תפספסו!
בליווי הקומונרים, הורים, ועדת חינוך וארכיון הכפר.

ברכות

ברכות לכלנית ואמיר קין לנשואי הבת עומר עם בח"ל יואב איבקר.

השתתפות בצער

אנו משתתפים בצערן של משה זלצמן במות אמו נירה זלצמן ז"ל.

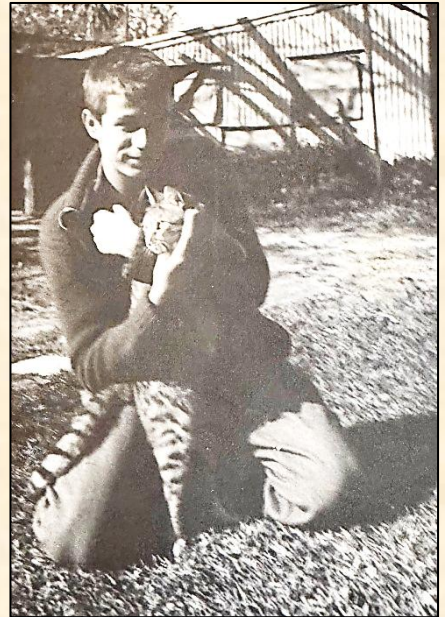

הפינה הקטנה על הספר

כאנית קין

רִינְטָארוּ נְאֶצְקִי, נער ביישן וסגור הלומד בבית ספר תיכון, מנהל חיים שקטים בין קירות חנות הספרים המשומשים של סבו. עם מות הסב, רִינְטָארוּ צריך לסגור את החנות. רגע לפני, מופיע טִיגֶר, חתול כתום ומדבר בעל מזג רגזני. טִיגֶר מגייס את רִינְטָארוּ למשימה בלתי רגילה, יציאה לארבעה מבוכים סודיים כדי להציל ספרים מרעיונות מטעים ושימוש לרעה.

כשעברתי לגור ברמות השבים עם החבר שלי ומי שלימים יהיה ועדיין האיש שלי, גיליתי שהוא וגם כל משפחתו הם אוהבי חתולים. אני גדלתי בבית של אוהבי כלבים, ושחתולים היו רק חתולי חצר, גונבי אוכל וציידי יונים ושרק גב' פריש השכנה שלנו בבית הדו-משפחתי הייתה דואגת להם ומכנה אותם – נשמות אילמות – ומאכילה אותם בכל פעם לפני שהיא אכלה בעצמה, הסתייגתי מאוד מחתולים בילדותי. אבל הייתי הראשונה להביא אלינו הביתה בכפר חתלתול דקיק, צהוב ומוזנח מהלול שלנו שהיה בחצר של קנופפמאכר, שניזון כמה ימים מביצים ושחלק מהתוכן שלהן נדבק לפרוותו המדובללת. קראנו לו מיסטר לורנס, על שם הסרט האלמותי 'חג שמח מיסטר לורנס' בכיכובו של דייוויד בואי שיצא לאקרנים באותה שנה 1983, והוא הפך להיות חתול גדול וג'ינג'י שאהב לטייל ברחבי הכפר ולנהל קרבות עם חתולים זכרים אחרים והיה חוזר פצוע ומדמם עד למסע הבא. והיה לנו גם כלב.

משפחה שאוהבת חתולים - גידי קין ז"ל

כשנולדה בתנו הבכורה ולא התרנו לו להיכנס לחדרה כי הזהירו אותנו קרובי משפחה מבוהלים, מהצד שלי, שלא אתיר לחתול להתקרב למיטה של התינוקת כי הוא עלול לשכב עליה ולחנוק אותה. כאם צעירה מאוד נבהלתי ותכננתי למקם דלת רשת בכניסה לחדרה. אך עוד לפני שהתכננתי יצא לפועל מיסטר לורנס יצא לאחד ממסעותיו ולא שב. נותר הכלב שליווה אותנו שנים רבות.

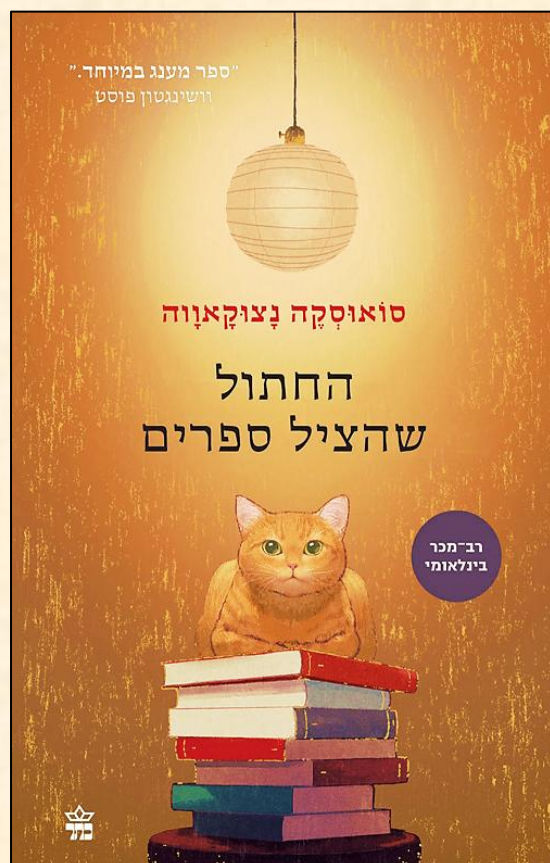
מיסטר לורנס כשהובא מהלול

מיסטר לורנס כשגדל

רִינְטָאָר וְטִיגֵר יוצאים לארבעה מסעות בארבעה מבוכים. בכל מבוך הם פוגשים אדם שמגלם גישה שגויה לספרות - האחד שומר ספרים במעצר מבלי לקרוא אותם, השני פרופסור שרואה בספרים רק כלי להוכחת מעמדו האינטלקטואלי, השלישי אדם שמקצר ודוחס סיפורים ארוכים כדי לחסוך זמן קריאה. אל המסעות מצטרפת סאיה בת כיתתו של רינטאר, שדואגת לשלומם. וביחד הם יוצאים עם החתול לשלושה מסעות מלאי הרפתקאות כדי להציל את הספרים הבודדים. אל המסע הרביעי והאחרון יוצא רינטאר לבדו כדי להציל את סאיה.

"החתול שהציל ספרים" הוא רומן יפני מקסים ונוגע ללב מאת סוֹאֹסֶקָה נְצוּקָאָוָה (השם הספרותי של קוֹטָאָרוֹ אִיסָאקָה). הספר מזכיר קצת את עליסה בארץ הפלאות, החתול המדבר והאנשים בספר שאותם פוגשים הגיבורים במסעותיהם במבוכים קצת מטורפים, איש איש על פי דרכו. ספר לאוהבי ספרים שגם אוהבים חתולים.

תקופה ארוכה היו רק כלבים בחיינו וכששבנו לכפר אחרי מספר שנים של מגורים בצפון נכנס לחיינו מקי, קיצור של מק'דונלד או מקינטוש, מי זוכר? ולאחריו אנה, במקור שושנה, שהגיעה אלינו מהחצר של ריבי מאיר ז"ל הכוהנת הגדולה של החתולים שגרה בשכנות לנו ובביתה וחצרה היו עשרות חתולים ו אנה אחת שהייתה אינדיווידואליסטית באה אלינו והייתה אתנו כמעט עשרים שנה, ולאחריהם חתול - ששום שם שהענקנו לו לא נדבק אליו, הייתה תקופה שקראנו לו נרמל, והאחרונה דקסטר שקראנו לה ככה כי הילדים מצאו אותה כגורה מתחת ל דֶק שלנו. לפני שנה אולי יותר בהפרש של כמה שבועות נעלם החתול שהיה כבר מאוד מאוד זקן ואחריו דקסטר שהייתה צעירונת ומאז אנחנו נטולי חתולים.

מקי - החתול המפואר

הספרייה הקטנה

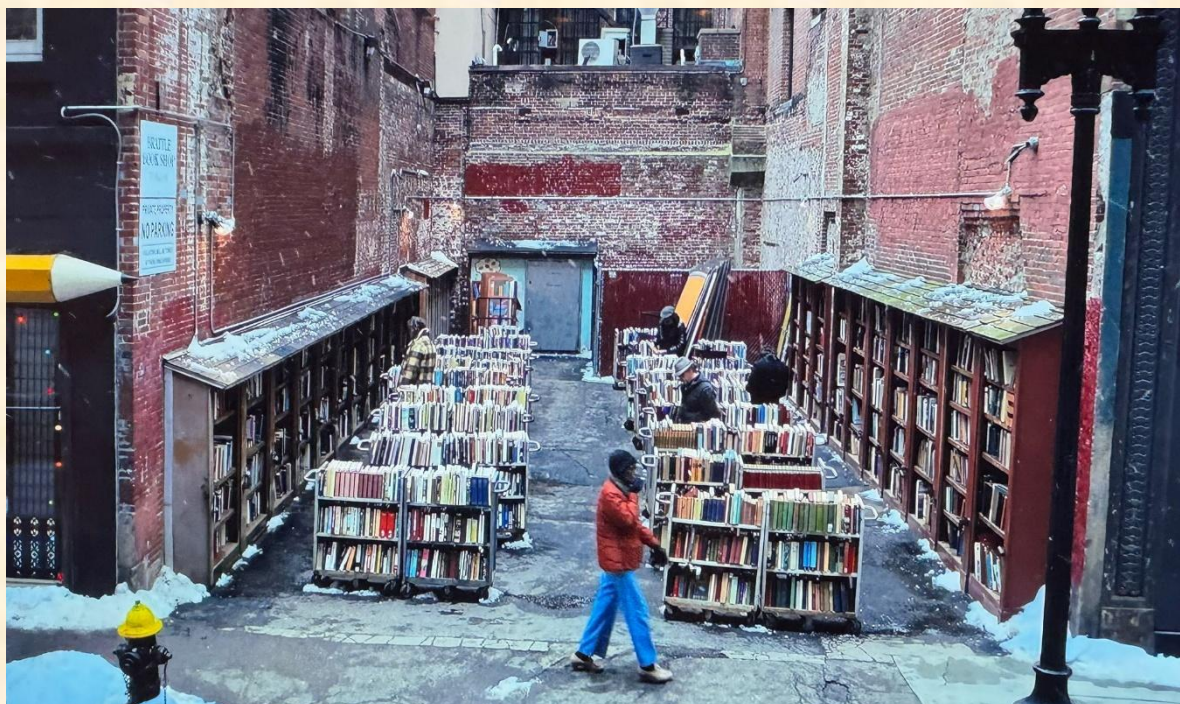
כלנית קין

אחרי חמש שנים של ספריות קטנות הן כמעט מתנהלות מעצמן. אני מבקרת בהן תדיר ומוצאת את רובן מסודרות. הספרים על המדפים והספרים הגדולים והאלבומים מונחים בצידו הספסלים כדי לא להפריע לאלה הרוצים לשבת על הספסל. אני יודעת שיש פה הרבה א-נשים אוהבי ספר שדואגים לספריות הקטנות כי הם לא יכולים לראות ספרים זרוקים על הארץ או מפוזרים לאורך הספסל. אני קוראת להם פיות הספריות הקטנות ומודה להם מאוד על העזרה.

חג אורים שמח ובמקום דמי חנוכה תתנו ספרים. תמיד שמחה לשמוע מכם במיוחד כשאני נפגשת ליד ספרייה זו או אחרת, ואם לא נפגשים, תשלחו לי הודעה.

בווטסאפ 054-6302336

או במייל Calanit.cain@gmail.com

ספרייה קטנה - גדולה מתוך הסרט
'נשאים לחג' בנטפליקס

עדכון נוער

ארץ אברהם, רכז הנוער

אז מה היה לנו החודש בפעילות התנועתית?

חודש נובמבר היה מלא בפעילות חינוכית ובאירועים מרגשים עבור הנוער שלנו בכפר במסגרת פעילות הסניף בתנועת הנוער של האיחוד החקלאי.

הפנינג חנוכה

בתאריך 13/12 כל הקהילה הוזמנה להפנינג חג חנוכה המסורתי בבית העם. בהפנינג היו תחנות מושקעות ומגוון פעילויות עבור הילדים. האווירה הייתה חמימה וקהילתית, שמחנו מאוד לפגוש את כל מי שהגיע! חניכי שכבה ח' הנהדרים תיכננו, הכינו ועבדו שעות רבות כדי לייצר אירוע מושקע ואיכותי. בסיום האירוע הדלקנו ביחד את החנוכייה וחילקנו ספינג'ים חמים וטעימים לכולם. תודה לכל מי שהגיע, מקווים שנהניתם!

במהלך החודש האחרון הפעילים המעולים שלנו בלול הובילו פרויקט של בנייה וחינוך הספסלים בחדרי הפעילות בסניף. הם תיכננו, שרטטו ובנו בעצמם ספסלים חדשים לרווחת כלל החניכים בלול. למדנו ביחד איך לאתר בעיה ולבחור עבודה את הפתרון המתאים ביותר, איך לתכנן פרויקט ולנהל מהתחלה ועד הסוף, ובקיצור - שיעור ביזמות עבור כלנו. אנחנו מקווים שהספסלים החדשים ישפרו את חוויית החניכים במהלך הפעולות.

טיול ט' נערך בתאריכים 26-27/12, והוא היווה הזדמנות נהדרת עבור שכבה ט' לצאת ולפגוש את החברים שהכירו בקיץ בקורס המד"צים. הטיול סיפק חוויה של מדבר, שטח והתנסות קבוצתית ואישית מעצימה. במסגרת הטיול הגרעינרים עזרו לחניכים משכבה ט' לרכוש מיומנויות שטח ועזרו לייצר מפגש חברתי משמעותי עבור חברי השכבה מכל הארץ. הטיול כלל בתוכו חוויות משמעותיות ומאתגרות, כשבשיאן טיפוס והעפלה לפסגת המצדה בזריחה. החוויה הייחודית של הטיול השכבתי כללה הדרכות מושקעות, הליכה במסלול ופעילויות חברתיות ומגבשות שתרמו ליצירת הווי שכבתי להמשך השנה ולהגברת תחושת המסוגלות של חניכי השכבה.

חניכי השכבה חזרו לכפר בערב, עייפים אך מרוצים.
תודה לכל מי שיצא לטיול, נתראה במפעלים הבאים!

לאורך החודש החניכים עברו פעולות בנושא השביל החודשי שלנו - קבלת האחר. במהלך החודש עסקנו ודיברנו עם החניכים על ההבדלים שבין סבלנות וסובלנות, היכרות מעמיקה עם מעגלים וקבוצות בחיי החניכים, נורמות קבוצתיות של שוויון וקבלה ועוד.

מטרתנו של שביל זה היא להתחיל לעצב את תפיסת העולם הערכית של החניכות והחניכים שלנו. הוא דורש מהחניכות והחניכים להבין את מקומם ואחריותם במעגלים השונים שמרכיבים את חיי היום-יום שלהם. תנועת הנוער בחרה בנושא זה כאחד מהעקרונות התנועתיים שמנחים את עשייתה, תפיסתה החינוכית ופעילותה.

בנוסף, החודש בתאריכים 9/12, 30/12, התקיימו פעולות של שכבה ג' בהובלת הפעילים של הלול. הפעולה עברה בהצלחה רבה והילדים נהנו ושמחו להשתתף בפעילות. הפעולה הבאה של שכבה ג' היא בתאריך 27.1. נתראה בפעולה הבאה

אירועים קרובים:

- שבלול (שבוע סניף - שכבה בוגרת בלבד) 19-23/1 - ההרשמה תיפתח בהקדם!
- פעולת ג' הבאה תיערך בתאריך 27/1.
- הכשרת שכב"ג - 30.1.2026 - פרטים נוספים יימסרו דרך רכז הנוער.
- הפנינג פורים ועדלאידע - 28.2.2026.

חדשות מהקומונה

קומונת רמות השבים השלישית אורי, אורי, רומי, תמר וכלי

אלון לכולם,

שנת 2026 בפתח וזה הזמן לסכם את חודש דצמבר, החודש הרביעי שלנו בקומונה ובשנת השירות, איך שהזמן טס...

החודש התחיל בשבת קהילה עמוסה במיוחד. בשישי בצהריים הזמנו את ילדי היסודי לסרט ופופקורן בבית העם ובערב אירחנו את המשפחות שלנו מהבית לארוחת שישי בקומונה, אכלנו, הכרנו וצחקנו.

בשבת הגענו לעזור לשכבה ח' בהפנינג חנוכה המטורף שהם הקימו ונהנו יחד איתכם מהתחנות ומהפעילויות המושקעות שהם הכינו וכמובן שלא ויתרנו על הספינג'ים בסוף שהיו טעימים במיוחד (:

בגלל שביטלו לנו את טיול חנוכה בעקבות הגשמים, יצאנו לאור עקיבא להתנדב באריזת מזון לנזקקים עם חברי הגרעין שלנו (שעושים שנת שירות כמונו במקומות שונים ברחבי הארץ) ולאחר מכן יצאנו לחופשת חנוכה בבית.

אחרי שנחנו וצברנו קצת כוחות מחודשים בבית, חזרנו לקומונה ויצאנו לטיול זריחה עם שכבה ט' מכל סניפי התנועה!! היה טיול יפה, חווייתי ומאתגר ונהנינו עם החניכים מאוד.

פנינו להמשך עם פתיחה נוספת של המשחקייה לקינוח חודש דצמבר והרמת אירוע סילבסטר לשכבות ד'-ו' שקורה ממש ביום האחרון לשנת 2025, דיווחים בקרוב (:

אוהבים אתכם מאוד!!! ומאחלים שנה אזרחית טובה לכולם ❤️

רמות השבים בעיני המשורר

צ"ר מירי שטיינהרצט

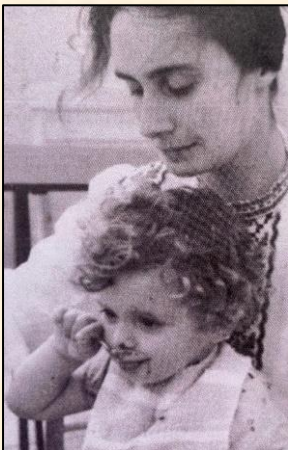
פעם קראו עיתונים. אז, העיתון היומי גם תיפקד כתצהיר לדעתו הפוליטית של הקורא המחזיק בו. היום זה משהו קצת שונה. אני קוראת (מהנייר) את "תרבות וספרות". זהו מדור שבועי קבוע בעיתון "הארץ" הוותיק. היות ואני מקבלת אותו לא כמנויה, אלא כאוסף מתנה מאחותי, מחכים הגיליונות לזמני הפנוי. כך נפל לידי יום אחד בנובמבר הגיליון מהתאריך הקדום של 27.6.2025. בעמודו הראשון קראתי סיפור קצר עם איור גדול, כשאת שניהם הקיפו יצירות שירים של שלושה משוררים. תחילה קראתי את השיר של אגי משעול "עם התראה על טילים מאיראן", ואחר כך את רצף השירים של **עומר ולדמן** ששייכים לאסופה "שירים מרמת גן המתפוררת". השיר השלישי והאחרון באותה אסופה הוא: "לילה במקלט הרכבת הקלה". יש בו ארבעה בתים בני ארבע שורות כל אחד... אם נרדמת מכמות הפירוט הזה שלי, הינך דומה לי: אלא, שאני התעוררתי בתדהמה מהבית האחרון, ובעיקר משתי השורות שבו (השיר במלואו מובא בהמשך):

רמות השבים. איזה שם זה "רמות השבים".
מקום על שם מי שיודע לשוב. ואלו נולדתי בו,

"מה פתאום" ??? !!! כמעט זעקתי! מי הוא המשורר הזה? האם הוא אחד ממאות התושבים החדשים שגר כאן? אך בעודי המומה מכיצד מקום מגוריי קיבל הסבר חדש לקיומו, פניתי לד"ר גוגל הידוע (ולמתחרה שלו) ושאלתי פרטים, ובעיקר את כתובת המייל שלו. עומר הגיב מיידית:

"בוקר טוב מירי, בנוגע לבחירה ברמות השבים, כמו שכתבתי, לא התכוונתי להתייחס למאפיינים הממשיים של הכפר רמות השבים – אלא להביע כמיהה לקיומו התאורטי של מקום שנקרא בשם כזה, שלכאורה מצהיר: זהו מקום על שם מי שיודע לשוב." ובמקום נוסף: "בחרתי בצירוף "רמות השבים" כי הוא מתחבר לרעיון או לדחף שעוברים בכל שירי המחזור: הרצון לחזור לעבר שאינו קיים, לחזור למקום שמעולם לא הייתי בו – לצד הברירה מהעבר ומההווה כפי שהם באמת."

רמות השבים עבורי הוא בית מאז שאמי לקחה אותי לרמות השבים לבקר בו את דודתה האהובה. בתצלום משמאל אני כבת 3, על ברכי אימי, אוכלת עוגה בבית הקפה המקומי (מוסד ייקי חשוב ביותר שהיה כבר אז זמין לכולם). בהמשך, היו עוד ביקורים לפרקים, עד שנישאתי לראובן "הצבר הראשון של רמות השבים", הקמנו כאן את ביתנו ודור ההמשך התמקם כאן אף הוא. התווית החדשה "מי שיודע לשוב" הלמה מאד את המקום, לטעמי. בעוד השיר בכללותו העלה שאלות שונות שעומר פרט את חלקן לעיל, שאלה אחת חדשה עלתה לי: מי הציע את השם "רמות השבים"? ושאלה נוספת מופנית לקוראים: היש למי מכם תגובה לשיר? שאלה למשורר? הערה לעניין? או הארה של הרגשותיך?

לילה במקלט הרכבת הקלה

כמה דברים צדו לא נהיו ברוכים:
מה מקצועי, מה יכלתי להיות הורה.
אך תוך חמש שנים ילדין כל שצרי,
וקבורתי ודאי תהיה בישראל.

ולא מאהבת מולדת זה ברור,
ולא מכשלוני לצלח הגירה,
אלא מקשי מר ומעלה גרה
לרעת איה לסגר את כל מה שהתחלתי.

כל מה שלא ברור לי יכתב פשיר.
כל שברונות לבי – נשים ששמן הגר.
כל פשרותי יהיו תמיד ברמת גן.
וקבורתי ודאי תהיה בישראל.

רמות השבים. איזה שם זה "רמות השבים".
מקום על שם מי שיודע לשוב. ואלו נולדתי בו,
רק בו ודאי הייתי נקבר. ואין לי עכשו איה לשוב.
ובלי שפה גבוהה, אני אומר לכם, אני כמעט נשבר.

אשמח לקבל תגובות למייל: miru@013.net

רולטת זקוקים - ספר שירים ||

יוסי קירקין

לב שבור

יש רגעים בחיים
שהאדמה נשמטת
וכל מה שהיה יציב
צף בחלל בסחרור

יש רגעים בחיים
שמתחילים בטלפון
שהלסת נשמטת
והשמיעה מתעמעמת

יש רגעים בחיים
שהזמן עוצר מלכת
ומאותו רגע כל שנרצה
שהשעון ילך לאחור

יש רגעים בחיים
שכל מה שבא לי לעשות
זה לצרח את נשמת
לעזאזל

טבעת כחלה

הטבעת שלך מכערת
את אומרת
אני יודע
זאת תקופה כזאת
שבא לי לרצות
להיות קצת
מכער

קו החוף

בבקרים אפרים
בשגל החיים מתנפץ
על חוף המציאות
הוא מתפרק
לרסיסים

ואז עוברים כמה ימים
הנתזים מתגבשים לטפות
מתמזגים עם גרגרי החול
מחלחלים חזרה לים החיים
נותנים כח לעוד יממה

בשעת בין ערבים
גלים כתמים נשברים
על מזח המחר
השמש אט אט
טובלת את חומה
ונעלמת

רמות השבים מתגייסת לארוחות למשפחות החטופים

יעל בוגין

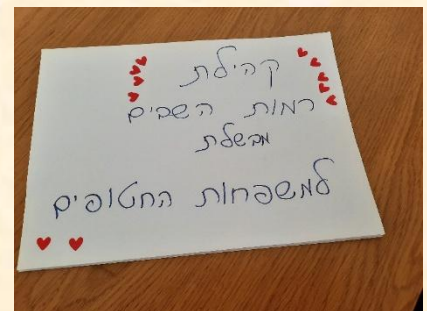
משהו אישי, ברשותכם: לפני 15 שנים הגעתי לחיות ברמות השבים עם קובי, שגדל כאן, ובמקביל לימדתי בבית הספר "עמי אסף", שבו לומדים ילדי רמות השבים, ברובם.

מאז 2010, הסיסמה המובילה בעמי אסף היא משפט שכתב לעצמו איתמר מוצפי ז"ל, בן ירקונה ובוגר בית הספר, שמת בן 19: "לא לשכוח לעזור".

לא הכרתי את איתמר עצמו, אבל שמחתי לקחת חלק בצוות שהוקם לסייע, לעזור, לפעול לאורו של העלם. אחרי השבעה באוקטובר הייתי עסוקה למדי, אבל לא יכולתי שלא להתפעל מהמתנדבים הרבים שפתאום ראיתי ברמות השבים: התושבים והתושבות שהתנדבו לעמוד בשער, לפטרל בלילות ועוד.

באפריל 2024 קיבלתי טלפון מסתורי, מאישה בשם נורית. היא קיבלה את השם שלי מחברות שלה ברמות השבים. אינני יודעת מי החברות האלה... אבל נורית הציגה לי צורך:

האם אוכל לגייס מספיק מתנדבות ומתנדבים ברמות השבים כדי להכין ארוחת ערב למשפחות החטופים באחד הימים?!
מסתבר שכן... כתבתי מודעה קטנה (ראו כאן) בקבוצת תושבי הכפר והוקסמתי מהתוצאות.

תוך מספר ימים קיבלתי טלפונים והודעות מנשים רבות בכפר. ארוחת הערב הזו שהכנו ב- 06.05.24, ביום השואה, הפכה למנהג קבוע.

ארוחת ערב למשפחות החטופים

שנכין יחד ארוחת ערב לקרובי החטופים?
[נוכל לומר שרמות השבים הכינה ארוחה משותפת?!]
רבים מבני המשפחות נמצאים באופן קבוע במטה החטופים בתל אביב.
אני מזמינה להצטרף אלי ולהודיע אם תרצו להכין משהו
נסיע הכל במרוכז ונביא להם

יום שני, 6.5 (יום השואה)

בבקשה הגיבו בקבוצה או אלי ישירות (עם שמכם בבקשה)
נרשום מסודר מה צריך ומי מכין מה

תודה
יעל בוגין

רק להציג לכם את התהליך: אני מפרסמת מודעה בקבוצת התושבים, יותר מסודרת מהמודעה הזו, כוללת מספר טלפון שלי, כמובן, כתובתי, יום ושעות איסוף האוכל וכן קישור לקובץ ריכוז מידע מסודר (גוגל פורם הפתוח לכתיבה).

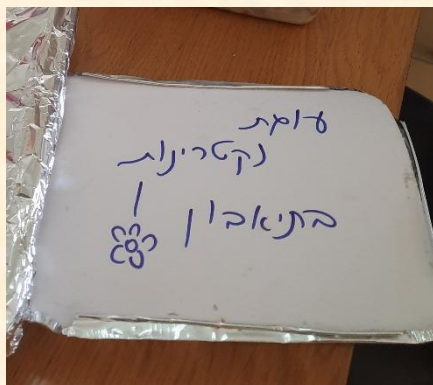
המתנדבות מודיעות מה יכינו: סלט או תבשיל או מאפה או קינוח. הכמויות מוגדרות - מכינים כמות המתאימה למשפחה שלנו + מספר אורחים (שמונה אוכלים בערך). הארוחה היא תמיד חלבית, עם מספר

מאכלים גם לטבעונים. האיסוף והריכוז אצלי בבית (יש מקררים, מקום להניח ולשמור) מהבוקר עד הצהרים.

החוויה שלי מתחילה בבוקר הארוחה:

אחת אחת מגיעות המתנדבות הנפלאות האלה, כל אחת עם המאכל שהכינה, ארוז מסודר, בכלים שלא יחזרו אליה. צריך להיות שם כדי להרגיש את האנרגיה הטובה שמצטברת, ככל ששולחן האוכל מתמלא בקופסאות, בשקיות, לראות את החיוך, את הרצון הטוב, את האהבה למשפחות ברגעים הנוראים כל כך שלהן. (ראיתם את הכתוב על עוגת הנקטרינות...)

לצילום בלבד פתחתי את הקופסאות, כדי שתראו

למה כמעט רק מתנדבות?

שאלה לסוציולוגים... אני שמחה שזכיתי לשתף פעולה עם חבורה מדהימה של נשים: צעירות וצעירות ברוחן, בנות הכפר מלידה וכאלה שבאו בשנים האחרונות (כמוני), עסוקות עד מעל לראש ופנסיונריות... ולא נזלזל גם במתנדבים בחבורה, בראשם ילד בן אחת עשרה שכמעט בכל פעם שארגנו ארוחה (פעם בחודש בערך) הכין שתי עוגות! אמא, נעמה, איזו גאוה בילד המדהים שלך... חלק מהגברים בחבורה פגשתי כשהביאו את האוכל שהכינו בנות זוגם. דב זהר אף התנדב לצלם מספר צילומים למזכרת. הקבוצה שלנו ברמות השבים היא חלק ממערך מתנדבות (ומתנדבים) גדול שהוקם במרחב מרכז הארץ בעיקר.

המערך בקיצור:

מטה החטופים מוכר לכולנו. אנחנו חלק מהמעגל השני מאחורי הקלעים. בסמוך לכיכר החטופים שוכן "בית אריאלה" כידוע. בקומת המרתף שלו נפתח אולם לארוחות של משפחות החטופים, ששהו מאות ימים במקום (היו גם סידורי שינה). שתי ארוחות ביום הוגשו שם, בארגון מתנדבי מטה החטופים. ארוחת צהרים משולמת על ידי חברות ישראליות גדולות, וארוחת ערב - שהוכנה על ידי קבוצות מתנדבים. מאזורים שונים בארץ.

כאן אנחנו נכנסות לתמונה. מהמודעה הראשונה בקבוצת התושבים צמחה במהירות קבוצת מתנדבות נהדרת: אביטל ברק, איריס קציר, ג'ולי בוגין, גילי גילת, דגנית סורוקר, הדס אביסדרס, יונה הימן, יעל ורדי, יעל ליפמן, יעל רוזנגרטן, יפעה שלייאר, לילי עוזיאל, לימור אמיר, לירון טבק, מאיה אבני קנט, מיכל ורדי, מיכל פרימו, מיכל נמרודי, נועה דנר, נעמה גרובר (ועומר המדהים), נעמה זהר, נעמי אגם, נעמי זלמן,

ענת קבילי, עופרה רום, רוני שטרנברג, רחל קלע, רנית שחר, שמרית זהר, שרון גל, שרון ערמון לוטם, שרון שפירא, תמר ישר, תמר שיאון ושושי שחם (שגרה בכפר סבא, אבל מתנדבת יחד איתנו). מתנצלת מראש אם מי מכן נשכחה.

אני המתאמת של האירוע – מקבלת תאריך (אחת לחודש/שלושה שבועות) מאשת הקשר שלי במטה. כותבת מודעה, קובץ ריכוז, מכינה בעצמי את המעט שעדיין חסר... ובמהלך יום האיסוף – זוכה לקבל את המתנדבות, את האוכל הארוז, להתפעל כל פעם מחדש מהרצון לסייע, מתשומת הלב. בסביבות שלוש אחר הצהרים מגיע המתנדבת. מהמטה – בכל פעם אני מוקסמת מאיך אנחנו מצליחים להעמיס את האוטו, בלי למעוך את העוגות/הפירות, המאפים... בערב – מצלמים עבורנו תמונות מהשולחנות העמוסים. כאן מספר תמונות שלא אני צילמתי – ונשלחו אלי מהמטה.

[בתמונות אלה אחד השולחנות הערוכים באולם, צילום של חלק מהשולחן השני, ופרט שהמתנדבת התרגשה ממנו].
כך הכנו כעשר ארוחות, כולל אחת ממש לפני בשלושה שבועות, כבר אחרי שהוחזרו כל החטופים שנותרו בחיים ואף רוב החטופים החללים. אל תדאגו לנו, לא נותרנו חסרות תעסוקה לגמרי... אנחנו מגויסות לסייע להכין ארוחה למשפחות המילווימניקים בכפר, ושמחות בהחלט על כך שיכולנו לסייע למשפחות החטופים בימים קשים כל כך עבורן. אנחנו לא שוכחות לעזור...

אני אישית מודה על הזכות להשתייך לקבוצה הנפלאה הזו של נשים חזקות ואכפתיות.
[התמונות בטור הזה - צולמו ברובן על ידי, פרט לשלוש האחרונות שצולמו על ידי מתנדבת אלמונית. ממה החטופים]

נעים להכיר – חוות הגבעה

רמות השבים נוסדה בדצמבר 1933. על פי חזונו של המייסד דיוויס טריטש, המתיישבים הראשונים הקימו על חלקותיהם לולים להטלה ושתלו גינות ירק. עם הזמן גידול הירקות ננטש ברובו בשל העבודה הפיזית המאומצת והתמורה הדלה. והנה, במלאת ליישוב 92 שנים, מרענן לראות סוג של סגירת מעגל או חזרה למקורות, כאשר נפתחה כאן חווה חקלאית בת קיימא לגידול ירקות, על ידי אחת מצאצאי הוותיקים.

גיל מרכוס, יליד רמות השבים, חזר מהולנד בשנת 2006 עם אשתו האומנית הבינלאומית ביאנקה ספריינס ושלוש בנותיהם והם בנו את ביתם על החלקה של הוריו ברחוב הגבעה. ליתאי, בתם הבכורה, נולדה ב-1997, בשנת 2010 זכתה באליפות הארץ לנוער בהתעמלות מכשירים ומגיל 16 פעילה כדוגמנית. לפני כארבע שנים יזמה ביחד עם בעלה ארתור פריימן את הקמת החווה. בראיון עמם ליתאי סיפרה: "הרעיון לחווה הבשיל אצלנו בתקופת הקורונה. הקושי לצאת ולרכוש מזון, בדגש על ירקות, עורר בנו את

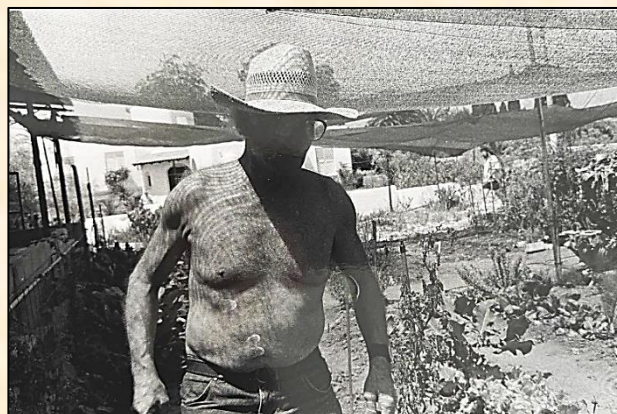
ליתאי וארתור, צילם גיל מרכוס

הרצון לנסות ולגדל אותם בעצמנו. התחלנו לטפח גינה קטנה ליד הבית ושתלנו בה ירקות שונים, ביניהם תרד, סלק וארטישוק. נהנינו לצאת החוצה ולעקוב אחרי הצמיחה ואני התלהבתי מאוד מהעבודה ומהתוצרת. באותה תקופה הצטרפתי לקורס של עיצוב חיים בני קיימא בשם פרמקלצ'ר (Permaculture). מדובר בגישה חקלאית הדוגלת בתכנון סביבתי ובפילוסופיה צרכנית המבוססת על מערכות יצרניות בנות קיימא הפועלות באמצעות משאבים זמינים בסביבה הטבעית המיידית. השתתפנו גם בקורס דיגיטלי של אסף מינינברג לגידול ירקות לצריכה ביתית והבנו איזו השפעה יש לנו ולמעשינו על סביבתנו".

ליתאי מקבלת תעודה בסיום הקורס בחוות 'עשב לימון', צילם רון כהן

"בשנת 2023 נסענו לפריז לאחר שנעניתי להצעת עבודה בדוגמנות וחזרנו לאחר כשנה משחשנו רצון עז לשוב לעבודה בגינה. הרגשנו שזו עבודה עם משמעות בצידה! לאחר זמן קצר הצטרפתי ללימודים חד שבועיים בחוות 'עשב לימון' בבית לחם הגלילית. מדובר בגינת ירק יצרנית המיישמת חקלאות מתחדשת; גדלה בה תוצרת חקלאית לאורך כל ימות השנה, המזינה את הקהילה וסביבתה. הגינה מזמינה את תושבי המקום להתקרב פנימה, לרכוש

חנן מרכוס, סבה של ליתאי, בחלקת הירקות בחצר הבית (היום חוות הגבעה), 1985
צילם גיל מרכוס

**ליתאי וארתור מכינים את הערוגות ב'חוות הגבעה',
צילמה סילביה כהן**

"וכך, בחודש אוגוסט האחרון שתלנו לוביה בשטח הסמוך לביתנו, שלא עובד במשך שנים רבות. גידולה העשיר את הקרקע בחנקת והראה שהשטח מתאים לגידול צמחים.

התחלנו בהכנת השטח לזריעה ושתילה והקפדנו להשאיר את שכבות הקרקע בצורתן הטבעית כדי לשמר את החיים של המיקרואורגניזמים השונים והתולעים ונמנעו מהפיכתן במעדר. על הערוגות שהכנו הנחנו שכבת קומפוסט שאווררה בעזרת 'טילטר' (קלטרת), ועליה זרענו ירקות שורש חורפיים כמו גזר, סלק וצנונית, ושתלנו סוגים שונים של חסה, ברוקולי וקולרבי שגידלנו קודם לכן בחממה שהקמנו. שתלנו את הירקות בצפיפות כדי לצמצם התפתחות של עשבייה. על מנת להבטיח מחזורי גידול רציפים אנו ממשיכים להנביט צמחים בחממה".

**ערוגות של שמיר ופטרוזיליה,
צילמה ליתאי מרכוס**

**ארתור בחממה,
צילמה ליתאי מרכוס**

**ליתאי בעבודה עם מעשב השבילים,
צילם ארתור פריימן**

"כאמור, אנו מקפידים על גידול טבעי ונמנעים משימוש בחומרי הדברה. מגוון הירקות, הגדל בו זמנית, מונע ממזיק אחד להשתלט על הצמחים ונוצרת תחרות טבעית בין המזיקים השונים. כשאנחנו מזהים פרפר הפוגע בצמחים אנו מונעים את גישתו לערוגה באמצעות רשת. להגנה על הצמחים מפני השמש היוקדת אנו משתמשים ברשת הצללה. אנו מקפידים לכסות ברשת צל גם את האזורים שאינם שתולים כדי לשמור את הקרקע לחה ולאפשר לחיים שבה להמשיך להתקיים. את העשבייה, המצויה כרגע בעיקר בשבילים, אנחנו מנכשים בעזרת מעשב ידני, Wheel hoe, הקוצץ אותם כשני ס"מ מתחת לפני הקרקע".

מראה החווה ממעוף הציפור, צילם ארתור פריימן

על השטח גדלים ירקות עונתיים הנמכרים אחת לשבוע, בימי שישי. התוצרת הנקטפת באותו בוקר נמכרת ע"י בני הזוג בסככה שהוקמה בגבול החלקה. שיטה זו מייתרת את הצורך באחסון, אריזה או שינוע. מירקות השורש שנותרו בסוף יום השוק ואלה שנפסלו לשיווק הם מכינים 'ירקות מותססים' המתבססים על השרייתם במי מלח ובתבלינים. "אנו נהנים מאוד מעבודתנו, מהיבול המתקבל ומההיענות הגבוהה של הציבור, תושבים מהישוב ומהסביבה הקרובה".

מגוון ירקות מותססים, צילמה ליתאי מרכוס

חוות הגבעה, מראה כללי, צילמה ליתאי מרכוס

הירקות באזור המכירה ביום שוק, צילמה ליתאי מרכוס

ליתאי וארתור, כיף לראות פיתוח של שטח ירוק בלב הישוב. אנו מאחלים לכם הרבה הצלחה ושתמשיכו ליהנות ממעשי ידיכם!

הכתבה מתבססת על ריאיון עם ליתאי מרכוס וארתור פריימן ב- 20.11.2025.
ראיינה וערכה: תמר ישר.

עליתי על רכבת

זהו זה

עליתי על רכבת מוזרה עם מזוודות מלאות בשברי חלומות ותיקים שלהם כיסים מרוכסנים לאחסון מבטים קצרים, של מבע וחיוכים מזמינים וזיק עיניים המאובטח בנעילת האהבה הידוע רק לי. נוסע בדרך חתחתים לא נודעת, קצב שקשוק גלגלי המתכת במסילה כפעילות הלב ערב לאזני כמו תמונות הנוף הציורי לעיני, המורח עצים קרובים לחלון על ענפיהם הדוקרים שמיים במכחול לתנועה קווית וגלית סוערת על רקע מצע ירוק שטוח שלא זז במרחבי האופק, למעין ציור אקספרסיוניסטי בחלונות הרכבת הממהרת. מצע רך ונעים של חלום. כשאיש לא רואה או שומע את שפת גופי הנושם לא סדיר. אני יושב לא נינוח בקרון החשקים כבתוך קפסולה העוברת תזזיתית בפיתולי צינורות הגוף בין השרירים המתכווצים והעצמות המקובעות ומתסיסה בי הורמונים, מחדדת חושים בין הרים ועמקים, מאיצה ומאיטה קצב פעימות הלב אל תחומי קצה הפחד עד המרגוע, גוף בתוך גוף המתודלק במחשבות, בזיכרונות ותעתועים שמלאו בפרטי פרטים אל גוף שמימי נחשק, כמעט ממשי למגע, אך כולו מעין הולוגרמה נעלמת ושקופה, הקיימת במציאות, שאינה חיה לצידי. הרכבת דוהרת רועשת ונרגשת וגם אני.

זוכר את החיבוק הלבבי, מדמיין את רכות המגע ואת ריח שיערה המלבין שממזמן לא נצבע. את מבנה גופה ושפתה הרועדת שמא תתפרש אל מילה לא נכונה. את כולם שמרתי, גמעתי בתקווה, אחסנתי, שאדע לפרוח שוב ולהתעלות בסולם אל הענן כשינמיך שוב קומה ונוכל לגעת זה בזו בבראשונה.

עד לאן אגיע בכוח תאוצת מנוע הבנזין שלה? כל פעם שהיא מופיעה ומאיצה, ראשי נדבק לאחור מתקבע אל הפנטזיה. מתי אפגוש אותה שוב? ואולי לא אצליח להגיע אליה בזמן לתחנה ואישאר לבד בסופו של המסע אל חלומי, עם אכזבות, כתובות ומזוודה מלאה. האם בסוף דרכה? דרכינו? הימים חולפים אל שבועות וחודשים והרכבת עדיין נוסעת ללא יד מכוונת, אני מתקרב והיא מתרחקת. ממאן להבין הכיצד. אני מחפש עניין, חברה לשיח והיא את השקט. לא מעוניינת. שנינו נושאים מטען כבד וככל שחולף הזמן, יפוג הקשר ויתנתק לאי שם. עתה, גם אם אפריח יונה כנער, היונה תשוב ריקם אל שובך הבדידות והרכבת תגיע ליעדה הלוך ושוב כאילו שום דבר לא קרה ולא יקרה לעולם כי חלף הזמן. חלפה עוד שנה.

אחרי מות

אביבה גבע 1934 – 2025

אביבה, בתם הבכורה של משה ומרים מט, נולדה בת"א בשנת 1934 ואחותה נאווה נולדה ב-1945. הוריה עלו מפולין בשנת 1931 כציונים חילוניים, למרות שגדלו בבתים דתיים. בארץ אביה עבד במחלקת התברואה בעיריית תל אביב, ואמה השתלבה בחברת 'אתא', כתופרת.

בריאיון איתה בשנת 2022 סיפרה: "בילדותי התגוררנו בתל אביב בדירה שכורה בת שלושה חדרים שאותה חלקנו עם שני שוכרי משנה. בתחילת שנות הארבעים עברנו לדירה משלנו, הצטרפתי לבית הספר היסודי 'בלפור' ובסיומו עברתי ל'גימנסיה הרצליה'. בשנתיים הראשונות זכיתי במלגה ובשנתיים העוקבות עבדתי ככתבנית במרכז מפא"י בת"א, והשכר שקיבלתי סייע

בפרנסת המשפחה. למרות המצב הכלכלי הלא קל, הבית זכור לי כבית חם ודואג ומעולם לא חשתי במחסור כלשהו.

אביבה עם הוריה מול בית עיריית תל אביב, תחילת שנות הארבעים

אביבה עם אחותה נאווה, 1945

בביתה ו' הצטרפתי לתנועת הנוער 'הצופים', בכיתה ט' השתלבתי בהדרכה ובסיום התיכון התגייסתי לנח"ל עם גרעין 'הצופים החלוציים' לקיבוץ אייל, שהיה אז קיבוץ ספר. במסגרת 'האחוזים' הדרכתי שנה בקומונה בקרית מוצקין. לאחר שובי לקיבוץ השתלבתי בפרויקט ניסיוני שכלל הדרכת צעירים בני 16 עם עבר עברייני שהגיעו מהמרכז הסגור ב'סידני עלי', במטרה לבחון את העברתם למסגרת קיבוצית פתוחה. ההתמודדות הייתה קשה, התעוררו בעיות התנהגות רבות ובסיום לימודיהם עזרתי לשלבם בגרעין בקיבוץ בארי במסגרת שרותם הצבאי."

אביבה נישאה למאיר גבע (קיבא) בן רמות השבים, בקיבוץ אייל בשנת 1955. היא אמרה: "כל תושבי הכפר הגיעו לחתונה באוטובוס שלווה במשוררין וכל אחד הביא מתנה".

אביבה ומאיר גבע, שנות החמישים

לאחר שנתיים הם עברו לקריית גת שהייתה אז בשלבי הקמה, מתוך רצון להמשיך ולתרום. וכך סיפרה: "זו הייתה תקופה נהדרת, היינו קבוצה של עוזבי קיבוצים שהתגוררה בבתיים דו משפחתיים, ללא חשמל, ונעזרנו במקרר הקרח שקיבלנו מההורים של מאיר. התנאים היו קשים אך נהנינו מיתרונות הקיבוץ ללא החסרונות... באותן שנים עבדתי כמורה ב'מרכז הנוער' שסיפק הכשרה מקצועית לנערים בני 16 ומעלה שנפלטו מבתי הספר, ושבנוסף ללימודים העיוניים השתלבו באחת מהמגמות: ספרות, נגרות או תפירה". בהמשך לעבודתו של מאיר בסוכנות היהודית בהנהלת חבל לכיש הם יצאו בשנת 1963 בשליחות משרד החוץ ומשרד החקלאות לקראקאס, וונצואלה, עם בתם הבכורה סיגל ושלוש משפחות נוספות, במטרה לפתח שם חקלאות. על התקופה סיפרה: "עבדתי בשגרירות כמזכירתו של נציג משרד הביטחון, בשפה העברית. למרות שהתוודענו לעיר המפוארת והעשירה במוצרים ובמסעדות יוקרה, חיינו בצניעות והצלחנו אף לחסוך.

לאחר שחזרנו לקריית גת ביוני 1967, עם פרוץ מלחמת ששת הימים, ליוויתי כיתה של יוצאי הודו ב'מרכז הנוער' שלא ידעו עברית והיה צורך להקנות להם הרגלים בסיסיים. במקביל למשימה המאתגרת השתלבתי בקורס יועצות חינוכיות באוניברסיטת בר אילן, ובסיומו, מונית כיועצת הראשונה של עליית הנוער.

בספטמבר 1973 עברנו לרמות השבים עם ילדינו, סיגל ואילון, לבית שבנינו על החלקה שרכשנו ברחוב בית העם". אביבה השתלבה כיועצת במחלקת החינוך בכפר סבא, לקחה חלק בהקמת חטיבת הביניים הראשונה שז"ר והמשיכה לעבוד בה ובבית הספר 'בן גוריון' עד ליציאתה לגמלאות בשנת 2000.

אביבה ומאיר עם ילדיהם סיגל ואילון, סוף שנות ה-60

אביבה בחוג הפיסול, שנות האלפיים, צילמה אורית פוביצר

לאחר פרישתה התנדבה מספר שנים במרכז לנשים במצוקה בהוד השרון, תחילה בתפקיד יועצת ובהמשך סייעה בהוראת עברית. במקביל הצטרפה לחוג הפיסול של טליה קין ואורית פוביצר בישוב ונהנתה מכל רגע. על פעילותה בחוג אורית וטליה כתבו:

"אביבה הגיעה אלינו, לפני 20 שנים. אישה לא גדולת מידות בגוף, אבל עם נפש ענקית. היה לה עולם פנימי עשיר, מין מיתוס פרטי, מלא יצורים, וסיפורים...הייתה לוקחת גוש חומר רק ותוך כדי מגע היה נוצר פסל מלא תנועה, שהביע בדיוק את כוונתה, למרות שהיה רק בתחילת דרכו. לכל פסל שוין משפט, שם או סיפור, שדייקו את המשמעות ... עולם הדמיון שלה, היה כל כך עשיר, כאילו הייתה ילדה. בהיותה חיונית ומקסימה כל כך, היא ריכזה סביבה את חברי הקבוצה, ולמרות שהייתה הכי מבוגרת כולם נהנו מנוכחותה... המפגשים בביתה היו חוויה מפעימה, עשרות פסלים, בבית ובחצר שמספרים כל כך הרבה סיפורים. הייתה בה יצירתיות בלתי נדלית גם בפיסול וגם בשיחה, ידע רב מתובל בחוש הומור. היא חסרה לנו מאוד".

שלוש עבודות של אביבה בחוג הפיסול, צילמה אורית פוביצר

גם לאחר פטירתו של מאיר בעלה בשנת 2015, אביבה המשיכה לדאוג למשק הבית, טיפחה את הגינה ונהנתה ממשפחתה ומחיי הכפר.

סיגל בתה ספדה לה: "במהלך חייו תמיד ידעת מה הכי מדויק לך ואיך בדיוק את רוצה שדברים יראו ויתנהלו. חלק גדול ממי שאני היום זה בזכותך! הנחלת לי את האהבה והרגישות למוסיקה, מגיל צעיר לקחת אותי אתכם לקונצרטים ולאופרות... ידעת כל מה שקורה בעולם התרבות בארץ ובעולם, והנחלת זאת לנכדייך. לא היה ספר שירה או סיפורת שאהבת ולא קנית ותמיד המלצת אותו לי ולנכדייך. אבא ואת הרביתם לטייל בארץ ובעולם והמון עם חברים. הנתינה האין סופית שלכם הייתה מהות חייכם! הפקת לי חיים צבעוניים, מגוונים, מלאים בחוויות, בכל קצווי העולם..." וכך סיימה: "תודה על הכול. היי שלום אמא, סבתא אהובה שלנו".

ואחותה נאוה כתבה: "היית עבורי כמו אמא גדולה, והמרחק של 11 שנים בינינו הפך אותך למדריכה, שומרת ומחבקת. תמיד היית שם בשבילי, באהבה ובדאגה אינסופית. ידעת לשמור על חברויות... היית מארחת למופת, והבית שלך היה תמיד מזמין ושופע. היית אלופת הפרויקטים, ותמיד דאגת לארגן פעילויות, טיולים ואירועים חברתיים לכל החברה שלך."

עבודות נוספות של אביבה בחוג הפיסול, צילמה אורית פוביצר

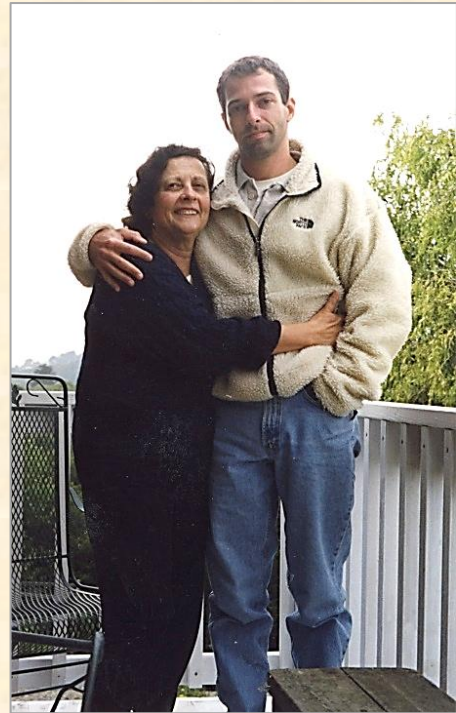

אביבה בטיול בדולומיטים באיטליה

אביבה עם סיגל ומיכאל שחם,
סוף שנות ה-90

אביבה עם בנה אלון,
שנות ה-90

אביבה עם הבן אלון והנכדה הבכורה ליאור, 1992

אביבה הותירה בת, בן וארבעה נכדים דואבים ומתגעגעים. ואחותה ציינה: "את תישארי תמיד בליבנו ובזיכרונות היפים שנטעת בכולנו".
יהי זכרה ברוך!

הכתבה מתבססת על ריאיון עם אביבה משנת 2022, ההספד של הבת סיגל ודברים שכתבו אחותה נאווה וכן אורית פוביצר וטליה קין.

ראיינה וערכה: תמר ישר
התמונות באדיבות המשפחה (שמות הצלמים אינם ידועים) ואורית פוביצר.

נופי רמות השבים

זה לזה

מאבק העצמים האזורים

רוצים להישאר מעודכנים ? הצטרפו לקבוצת הוואטסאפ לתושבים

קישור להצטרפות <<

<https://chat.whatsapp.com/CHwBjdnGGIJ1wh6wfh7We5>

הקבוצה סגורה לתושבי רמות השבים בלבד לצורך קבלת הודעות ופרסומים מטעם הוועד והמועצה
רק מנהלי הקבוצה יוכלו לשלוח הודעות, אין אפשרות להגיב בפורום רחב

עלון הכפר יוצא לאור מטעם ועדת העלון
שחבריה הם תושבים מתנדבים ובסיוע הוועד המקומי.
הפקה, עריכה לשונית ועיצוב גרפי: גונן ישר ואריאלה גסמן

